

Arrest

nr. 240 820 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TOP
Brederodestraat 146
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel van 12 mei 2020 en Migratie tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 mei 2020 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: V. (..),

Voornaam: D. (..)

Geboortedatum: (...).1999

Geboorteplaats: Sarajevo

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.05.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 26.11.2019 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs en deelname bendevoering. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 26.11.2019 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs en deelname bendevoering. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/11

In de vragenlijst van 04.12.2019 verklaart betrokkene geen familie, noch een duurzame relatie op het Belgisch grondgebied te hebben. Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM is dus niet aannemelijk. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Betrokkene heeft eveneens in zijn vragenlijst van 04.12.2019 verklaard geen enkele ziekte te hebben die hem eventueel zou belemmeren om terug te keren naar zijn land van origine en hij heeft eveneens geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.1 Eerste middel: Schending artikel 74/11 Vreemdelingenwet, juncto zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van formele motivering bestuurshandelingen, juncto materiële motiveringsplicht.

Daar de Raad voor Vreemdelingenbetwisting een marginale beoordelingsbevoegdheid heeft, dient zij er op toe te zien of de administratieve overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot een besluit is gekomen (RvS 7 december 2011, nr. 101624.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat tevens ook vervat zit in artikel 74/11 Vreemdelingenwet wordt door de verwerende partij duidelijk geschonden.

De verwerende partij moet bij het opleggen van een inreisverbod een afdoende belangenafweging maken tussen de vrijwaring van de openbare orde en migratiecontrole enerzijds en alle individuele omstandigheden anderzijds.

Verzoekende partij kreeg kennis van het inreisverbod op 12/05/2020 gestoeld op het element dat verzoeker een gevaar kan betekenen voor de handhaving van de openbare orde. Immers, verzoekende partij werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 26/11/2019 voor vervaardiging verdovende middelen in vereniging. Op 7/5/2020 werd verzoeker door de Onderzoeksrechter te Antwerpen in vrijheid gesteld.

Bestuurshandelingen dienen overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling afdoende gemotiveerd zijn en moeten juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de grondslag liggen van de beslissing.

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Daar de Raad voor Vreemdelingenbetwisting een marginale beoordelingsbevoegdheid heeft, dient zij er op toe te zien of de administratieve overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot een besluit is gekomen (RvS 7 december 2011, nr. 101624.)

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet met andere woorden draagkrachtig zijn. De aangevoerde middelen moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de overwegingen moeten weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Bij toepassing van verwijderingsmaatregelen dient er sprake te zijn van een actueel karakter van de schending van de openbare orde. Aldus dient er een daadwerkelijke dreiging uit te gaan van het gedrag van verzoeker.

Er is in de bestreden beslissing geen enkele motivering terug te vinden die verwijst naar het persoonlijk gedrag van betrokkene.

Betreffende de mogelijkheid om de openbare orde te kunnen schaden, wordt er ter motivering enkel ingeroepen dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst.

In casu is er nog geen sprake van een veroordeling van verzoekende partij. Er werd nog geen vonnis uitgevaardigd door de correctionele rechter en het onderzoek ten gronde is aldus nog niet aangevat. Heden kan er nog geen uitsluitsel worden gegeven over de schuld van verzoeker, alsook niet van de strafmaat.

Bovendien werd er door de Onderzoeksrechter te Antwerpen beslist om verzoeker in vrijheid te stellen mits betaling van een borgsom en naleving van voorwaarden.

Hieruit kan worden afgeleid dat de Onderzoeksrechter het niet noodzakelijk vond om verzoeker verder in hechtenis te houden omwille van de openbare orde.

De Onderzoeksrechter te Antwerpen heeft in haar beschikking tot opheffing van het bevel tot aanhouding bovendien volgende voorwaarde opgelegd:

- Verbod om het land te verlaten

Hierdoor zorgt het bestreden inreisverbod ervoor dat verzoeker opnieuw in de gevangenis dient opgesloten te worden wegens niet naleving van zijn voorwaarden!!

Hier wordt door verwerende partij op geen enkel ogenblik melding van gemaakt. Verwerende partij heeft niet op een zorgvuldige wijze nagegaan welke beslissingen er werden genomen. Dit betreft een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing enkel melding gemaakt van het feit dat verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst. Verder wordt er niet gesproken over de situatie van verzoeker, zijn blanco strafregister in België,....

Het moge duidelijk zijn dat de verwerende partij in casu de motiveringsplicht duidelijk heeft geschonden. Ze heeft niet afdoende rekening gehouden met de juiste informatie en verkeerdelijke conclusies getrokken."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van drie jaar in casu proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. In casu blijkt dat op 12 mei 2020 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

Het luik inzake het opleggen van een inreisverbod van de bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

De Raad wijst er voorts op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Conform artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De verwerende partij heeft enkel de vermeende feiten van inbreuk op de drugswetgeving en deelname bendevoering mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en dat er geen argumenten werden aangevoerd die doen blijken van een gezinsleven of enige medische problematiek die het treffen van een inreisverbod verhinderen. Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de specifieke elementen die haar zaak kenmerken. Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat bepaalde relevante feiten door het bestuur veronachtzaamd werden waardoor de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze werd getroffen.

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake de vermeende feiten van inbreuk op de drugswetgeving en deelname bendevoering mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en uit dit element afleidt dat deze feiten die een winstgevend karakter vertonen en zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid in gevaar brengen blijken geven van een gedrag dat de openbare orde kan schaden, hetgeen, naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont met haar betoog overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij tijdens haar illegale aanwezigheid in het Rijk ervan verdacht wordt de openbare orde te hebben geschonden.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat stond van 26 november 2019 en dat zij slechts werd vrijgelaten op 7 mei 2020 na betaling van een borgsom in afwachting van een uitspraak, dit wegens vermeende inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname bendevoering. Dit wordt door de verzoekende partij ook niet betwist.

Overeenkomstig artikel 16, § 5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, vaardigt de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel uit wanneer hij het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat een onderzoeksrechter aldus ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden – wat weliswaar niet impliceert dat de verzoekende partij reeds schuldig werd bevonden – vormt in deze dan ook een indicatie dat haar aanhouding niet zonder meer berustte op

een vergissing en dat zij geheel niets te maken zou hebben met de zaak.

Dat de verzoekende partij intussen zou zijn vrijgesteld na betaling van een borgsom, al dan niet met voorwaarden, maakt verder op zich nog niet dat de verwerende partij aan de initiële aanhouding voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname bendevoering, geen verblijfsrechtelijke consequenties zou kunnen koppelen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij niet meer wordt verdacht of van elke verdenking is vrijgesteld.

In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk aangegeven welke feiten aan de grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat de openbare orde kan schaden. Zo wordt gemotiveerd:

“Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 26.11.2019 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs en deelname bendevoering. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.”

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat wordt geplaatst voor feiten inzake drugs en bendevoering de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden een actueel gevaar te vormen voor de openbare orde. In voorliggende zaak blijkt niet dat de verwerende partij kennelijk onredelijk handelde door te wijzen op het aanhoudingsmandaat en uit de aard van de feiten waarvoor de verzoekende partij werd aangehouden af te leiden dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schenden en vervolgens hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt kan de verwerende partij niet slechts tot een gevaar voor de openbare orde besluiten als een definitieve strafrechtelijke veroordeling voorligt.

2.6. Waar verzoekende partij nog betoogt dat de onderzoeksrechter de voorwaarde heeft opgelegd dat zij het land niet mag verlaten, blijkt dit evenwel geenszins uit het administratief dossier noch legt de verzoekende partij zelf het bewijs neer van dergelijke voorwaarde. Verder blijkt uit het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 mei 2020 dat de verwerende partij er rekening mee heeft gehouden dat er een gerechtelijk dossier is en gesteld heeft: *“Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.”* Indien de gerechtelijke autoriteiten dit aldus vereisen, zal verzoekende partij kunnen terugkeren naar België. Bovendien blijkt uit het door de gevangenisdirecteur aan de Dienst Vreemdelingenzaken toegestuurd formulier van 12 mei 2020 dat gesteld wordt: *“Libéré à Antwerpen le 12/05/2020 19:07 Adresse:---Remarque: Bevel om het grondgebied te verlaten + inreisverbod”*. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat, voor zover verzoekende partij inderdaad de voorwaarde werd opgelegd België niet te verlaten, dan nog blijkt nergens uit de vreemdelingenwet dat dit voorrang dient te krijgen op de toepassing van de vreemdelingenwetgeving. Verder blijkt ook niet dat de verzoekende partij geen toestemming zou kunnen vragen aan de onderzoeksrechter om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing.

2.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.8. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.2 Tweede middel: Schending van artikel 74/11 en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 juncto het zorgvuldigheidsprincipe, schending van artikel 8 EVRM.

Art. 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op een eerbiediging van het privé-en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is al het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, openbare orde, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 EVRM is direct toepasbaar in het Belgisch intern recht.

Art. 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (EHRM 21 JUNI 1988, Berrehab t. Nederland)

De verwoordingen die verwerende partij in haar beslissing zet, met name " Artikelen 8 en 3 van het EVRM zijn dus niet van toepassing in onderhavig dossier" kunnen niet aanvaard worden.

Verzoeker heeft wel degelijk familie wonen in België, waaronder zijn ouders.

Er is dus wel degelijk sprake van een gezins- en familieleven in de betekenis van art. 8 van het EVRM in hoofde van verzoeker.

De bestreden beslissing is aldus een schending van artikel 8 EVRM en is een onredelijke beslissing. De evenredigheidstoets werd niet correct toegepast."

2.9. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel terwijl de thans bestreden beslissing een inreisverbod betreft. De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan aldus in casu niet dienstig worden opgeworpen.

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekende partij betoogt thans in haar verzoekschrift dat zij wel degelijk familie heeft wonen in België, met name haar ouders. Zij meent dat zij aldus een familie- of gezinsleven in België heeft dat valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij kan evenwel niet gevolgd worden in haar betoog. Vooreerst blijkt – zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing – dat verzoekende partij op 4 december 2019 gehoord werd via een vragenlijst en dat zij aangaf dat zij geen familie noch duurzame relatie had op het Belgische grondgebied. Ook het administratief dossier zelf bevat geen spoor van familieleden in België.

Door thans zonder enig concreet stavingsstuk te betogen dat zij wel degelijk haar ouders heeft wonen in België, slaagt verzoekende partij er niet in aan te tonen dat dit werkelijk zo is, mede gelet op haar eerdere daarmee tegenstrijdige verklaringen.

Bovendien, zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat de ouders van verzoekende partij in België wonen, dan nog toont de verzoekende partij niet aan dat zij met haar ouders een beschermenswaardige gezins- of familierelatie onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Immers, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekende partij, die afgerond 21 jaar oud is en een volstrekt theoretisch betoog voert waarbij zij nergens ingaat op de concrete elementen die haar voorgehouden familiaal leven kunnen staven, toont deze afhankelijkheid evenwel onvoldoende aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.11. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het bestuur onzorgvuldig dan wel met schending van de door haar aangehaalde bepalingen heeft opgetreden. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER